

LICURICI

Michael Varujan Magharian

M-am trezit brusc. Pe loc am realizat că eram în viață. Nu înțelegeam cum de greșisem. Ceasul îmi arăta douăsprezece. Nu știam dacă era noapte sau zi. Atenția mi-a fost captată de vânzoleala asistentelor medicale în jurul unui centru cu computere. Citeau monitoarele și alergau la pacienții dispuși în raze de cerc.

În celula mea era aproape întuneric. O grămadă de luminițe pâlpâiau firav de jur împrejur în toate culorile. Cu perfuzii cu tot m-am ridicat într-un cot s-o pot vedea pe cea care stătea pe scaun la picioarele patului. Nu-mi părea să fi fost asistentă medicală. Poate pentru că nu purta uniformă. Când m-a văzut mișcând și-a îndreptat spinarea. A chemat o asistentă. Aia a venit alergând spre mine. A luat dintr-un colț un coș cu medicamente pe care l-am recunoscut imediat. Era al meu. M-a întrebat răstit ce am luat din el. Am vrut să-i spun dar m-am înecat cu salivă. A strigat că nu voiam să-i spun. N-am știut către cine strigase. Am presupus totuși că nu la mine. S-a răsucit și a fugit înapoi la computere.

Am căzut întins pe spate și mi-am pierdut cunoștința. M-am mai trezit în timp ce patul mi-era împins pe coridoare intens luminate. Pereții se unduiau și a trebuit să-mi închid ochii. Odată oprit, i-am deschis din nou. Chiar vis-à-vis de mine era o ușă deschisă prin care mi-am închipuit că văzusem un bazin de înot. Mi-am zis că mă aduseseră într-o secție a spitalului rezervată universității. În fond era spital universitar și mi-am zis că studenților le erau desemnate facilități speciale. Nici pomeneală, dar așa crezusem. Bazinul nu exista decât în închipuirea mea. Mai încolo m-am dumirit că de fapt era o baie largă, cu o chiuvetă și o oglindă mare pe perete, o toaletă și un duș. Dar în capul meu încă persista imaginea bazinului de înot. Mă și vedeam în el, înconjurat de fete frumoase. Am leșinat din nou.

M-am trezit cu o fătucă drăgălașă la capul patului. Un pic spre plinuță. Părea nostimă. Am întrebat-o unde eram. Mi-a spus. Am întrebat-o ce făcea acolo. Mi-a zis că nu trebuia să mă slăbească din ochi. De ce? Știam eu de ce, mi-a zis, ca să nu mai fac ce făcusem. Aha, am exclamat, deci mă păzea. A încuviințat dând din cap. M-a amenințat cu degetul arătător să fiu cuminte. Am vrut să mă așez în capul oaselor. Am căzut imediat la loc. Totul se clătina cu mine.

Deasupra patului, pe toată lungimea lui era o fereastră. Din dosul ei mă supraveghea o asistentă medicală. Când m-a văzut prăbușindu-mă la loc în pat a venit fuga la mine. M-a înțepat în deget să-mi măsoare glicemia cu glucometrul. Am întrebat-o cât era. Mi l-a arătat dar cifrele pe display îmi jucau în fața ochilor. Mi-a zis că era doi punct șapte. Țsta era un număr foarte scăzut. Normal ar fi fost în jur de șase. Iar eu de la diabet îl aveam de obicei spre opt. D-aia mă simțeam așa amețit și fără putere. Mi-a zis că abia reușeau să-l mențină chiar și la valorile alea scăzute. Mi-a dat să beau un pahar cu suc de portocale. I-am văzut în ochi. Se temea c-o s-o refuz. Dar l-am băut și atunci abia am realizat cât îmi fusese de sete. Gura mi-era uscată. M-a întrebat ce luasem. I-am spus. M-a întrebat cât din fiecare. M-am străduit să-i spun, dar știam doar aproximativ. A plecat de lângă mine și am văzut-o prin geam dând telefon de la biroul ei. Am presupus că sunase laboratorul. Dar de vreme ce n-o puteam auzi, n-aveam nici cum ști. În ce mă privea, putea vorbi și la pereți. Chiar nu-mi păsa. Sau așa voiam să cred.

În stânga mea era un fotoliu și loc de încă un pat. Dar eram singur, doar eu și fătuca 'ceea care chipurile mă păzea. Stătea pe scaun în dreptul ușii larg deschise și citea. O fereastră mare cât tot peretele dădea spre universitate. Din pat nu vedeam decât turla și turele. Dacă m-aș fi putut ridica aș fi văzut departamentul meu chiar pe colț, vis-à-vis de rectorat. Am închis ochii. De data asta nu mai leșinasem. Mă simțeam numai obosit. Am adormit.

Privirea ei mă trezise. Era o namilă de femeie la picioarele patului. Nu puteam spune că era grasă, ci mai degrabă că era multă. S-a dat drept doctoriță psihiatră și profesor la facultatea de medicină. Era într-un halat alb și avea părul la fel de alb ca și halatul, lăsat să atârne neglijent pe umeri. O însoțeau cinci tineri care se uitau la mine ca la un exemplar exotic. Măsurând-o din ochi

mi-am zis că o fi fost vreo indiană nativă. Mai târziu am aflat că de fapt era sârboaică. Nu-i puteam ghici vârsta. Putea fi oriunde între patruzeci și cinci și cincizeci și cinci.

De la început mi-a fost antipatică. M-a întrebat pe un ton inchizitorial de ce am făcut-o. Mi-am mutat privirea pe fețele tinerilor care fuseseră introduși de ea ca fiindu-i studenți. Le-am spus să nu le fie frică că dincolo nu era nimic, și că tranziția era fără durere. Am zis-o entuziasmat. Chiar i-am îndemnat să încerce. Profesoara mi-a aruncat o căutătură crudă. S-a răsucit pe călcâie și a plecat cu studenții după ea. Simțeam ca și cum ce spusese m-ar fi putut costa. Cum nu știam în ce fel, m-am străduit s-o fac uitată. Asistenta a venit la mine mai târziu să-mi spună că s-ar putea să trăiesc dacă făceam ce-mi spuneau ei că trebuia să fac. Mi-a dat să mai beau un pahar cu suc de portocale. L-am băut.

Încă mai credeam că eram total indiferent. Glicemia mi-era tot doi și șapte și asistenta s-a dus la biroul ei clătînând din cap exasperată. Între timp fătuca fusese înlocuită cu o mexicană în vârstă, mai vorbărească de felul ei. O chema Maria. Tot mă chestiona că de unde eram și cu ce mă ocupam. I-am spus că mă durea capul și că mă simțeam cam amețit. S-a sculat și i-a bătut asistentei în geam. A venit aia mâncând norii. A întrebat precipitat ce s-a întâmplat. Maria i-a zis că mă durea capul și amețeam. Asistenta a răsuflet vădit ușurată. A dat din umeri și s-a întors la postul ei în dosul biroului. Mi-a adus două tablete de Tylenol. Am întrebat-o ce tot bătea acolo în tastatura de la computer. A zâmbit la mine dar nu mi-a răspuns. S-a dus la postul ei. Ca să scap de gura mexicanei m-am făcut că adorm, doar că după un timp chiar am adormit.

M-a trezit Victor. Mi-a zis „bună!”. Pe față i se citea consternarea. Încerca să lege lucrurile și se vedea pe el că nu reușea. Dar nici nu întreba nimic. Stătea așa mălai-mare lângă pat și se uita la monitoare.

— Cin’ ți-a zis că-s aici?

Eram curios să fi știut.

— Paula. Au sunat-o de la spital.

— De unde au știut ăștia de ea?

— Presupun că ai dat-o ca persoană de contact la proprietar.

Asta trebuie să fi fost. Nu mă gândisem.

— Hai, vorbește, sau trebuie să-ți trag de limbă cu cleștele?!

— Un coleg de-al tău. Te-a căutat și nu te-a găsit, așa căs-a dus la vecină. Vecina s-a uitat pe fereastră și ți-a văzut mașina. Colegul a plecat dar a revenit mai târziu. Când a văzut că tot nu răspunzi, nici la ușă și nici la telefon, a chemat-o din nou pe vecină să-i spună că ceva nu era în regulă. Așa că au anunțat proprietarul. Acesta a apărut în cele din urmă și când a descuiat te-au găsit în comă. Au chemat salvarea și uite așa ai ajuns aici.

— Al dracului coleg. Supărător de insistent așa zice, nu crezi? Puteam să fi fost la plimbare.

— ...

— De ce nu iei un loc pe fotoliul ăsta?

S-a așezat, dar stătea drept în el de parcă înghițise un băț.

— Poți să te relaxezi oleacă, i-am spus, rânjind la el. Aia de la spital i-au spus Paulei de ce m-au adus aici?

— I-au spus.

— Și ție ce ți-a zis?

— Cine?

— Paula, cum cine?

— Că să vin să te văd. Ea nu putea că era cu copilul și nici gând, n-ar fi putut să conducă două ore și jumătate până aici.

— O.K., m-ai văzut, acum ești mulțumit? Spune-i și Paulei.

— Degeaba faci pe viteazul, că încă n-ai scăpat.

— Încă sunt cu ștreangul de gat? Asta vrei să spui?

— Da.

Deja obosisem. Pe frunte mi se strânseseră broboane de sudoare. Simțeam un gol în stomac. N-am știut dacă doar adormisem sau leșinasem.

Când am făcut ochi, Victor sforăia în fotoliu. Capul îi căzuse într-o rână. M-am mișcat un pic în pat. Asistenta m-a văzut. A venit repede la mine cu paharul cu suc de portocale.

— Ia și bea asta, mi-a zis, scoțându-și glucometrul din buzunar.

M-a înțepat și mi-a măsurat nivelul de zaharuri din sânge. Tot sub trei era.

— Soția ta nu vine?

M-a întrebat, pescuind în ape tulburi.

— Nu sunt însurat. Nici n-am fost.

— Ți-e prieten sau iubit? M-a întrebat, arătând spre Victor.

— Prieten, arătându-mă jignit.

— Nu te supăra, se întâmplă mai des decât îți închipui.

— Bine.

— De unde ești de fel?

— Din Romania.

— Aaa... Ceașescu, Nadia Comăneci!...

— Ești tânără. Cum de știi de ei?

— Nu-s chiar atât de tânără. Dar mulțumesc pentru compliment. O să te mai înțep în jumătate de oră.

S-a întors la locul ei.

Sprijinit în cot, m-am uitat mai bine la rezervă. Era austeră. Nu era de văzut mare lucru. O cameră mai mult lungă decât lată, înaltă, cu spațiu generos pentru două paturi și două fotolii. Fiecare pat putea fi izolat de celălalt printr-o perdea circulară. Pe perete la capătul fiecăruia era multă aparatură electronică, țevi de oxigen și prize electrice. Dar nu era decât patul meu și un singur fotoliu iar perdelele erau date de o parte.

Victor horcăia în fotoliu de ziceai că împingea la vagoane de marfă. Nu dormise noaptea sau ce naiba era cu el? L-am strigat. A deschis ochii. Părea să vină de foarte departe.

— Ești aici să stai cu mine sau să dormi cu mine?!

— N-am dormit toată noaptea. Am prins un pic de somn pe culoar în sala de așteptare până să te aducă aici de la reanimare. Și nu fi urâcios cu mine, că n-ai de ce.

— La ora asta nici nu mai trebuia să fiu, urâcios sau nu. Ia zi-mi, ai mai vorbit cu cineva, a întrebat careva de mine?

— Paula, și Iulia, tot întreabă cum ești. S-au speriat tare rău.

— Nu vorbeam de Paula și Iulia, întrebam așa, în general.

— Nu, din cate știu eu nu, nimeni. Nici nu cred ca altcineva să știe.

— Ți-ai luat liber de la servicii?

— Ce era să fac?

— N-ai ce face p-aici, mai bine du-te acasă.

— O să mă duc când o să văd că ți-e mai bine. Deocamdată ești palid rău și ai transpirat de ești cu totul ud. Asta-i de la zahăr?

— Probabil, de unde vrei să știu?

— Ce-ți veni?! m-a întrebat brusc.

M-am panicat.

— Vezi-ți de ale tale! i-am spus și m-am lăsat pe spate.

Patul era foarte confortabil. M-am jucat un pic cu comenzile. Îl ridicam și-l coboram de la jumătate. Dar am apăsat din greșeală și pe soneria de la asistentă. A țâșnit aia de la birou imediat și a alergat la mine:

— Ce s-a întâmplat?

— Asta nu mă lasă în pace, nu poți să-l iei de aici?

— Asta vrei? Dacă asta e ce vrei atunci o să plece, să te lase să te odihnești.

Se uita la Victor gata să-l scoată afară.

— Eh, nu, e băiat bun. Poți să-l lași. N-ar ști să facă rău nici dacă l-ai pune. Apropo, el e Victor.

A dat din cap spre el.

— Nu-ți știu numele, i-am zis înainte s-o las să se ducă la postul ei de observație.

— Frida. Numele e Frida. Acum mă duc că am treabă.

— Ce tot scrii acolo? Te-am mai întrebat odată și nu mi-ai răspuns.

— Completez foile de observație. Nu ne ești singurul pacient, doar ca să știi.

— O.K., am prins mesajul. N-am să te mai deranjez așa, degeaba.

— Dacă vrei sau ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

— Bine Frida, așa o să fac.

A plecat. Întors către Victor l-am întrebat dacă îi plăcea de ea, de Frida. Mi-a zis că da, că era drăguță cu mine dar eu nu tot așa de drăguț cu ea.

— Ai putea-o invita seara la cină, i-am spus, doar așa, ca să mă distrez.

— De ce n-o inviți tu?

— Pentru că nu pot sta în fund, darămite s-o mai și scot în oraș. Dar ar merita, nu crezi?

— Iulia s-ar supăra să te audă.

— Ți-am spus să nu te însori, da' cin' să m-asculte?! Acum ți-a pus lanțul de gât, eh?

— Iulia nu mi-a pus nici un lanț de gât. De unde ai mai scos-o și p-asta?! E o fată dulce. Nu te mai lua de cei care nu-ți vor decât binele.

— Ți-a făcut doi copii și mai zici că nu ți-a pus lanțul de gât.

— Nu mi-a pus niciun lanț de gât. Că ție nu-ți plac copiii e problema ta.

— Nu, nu-mi plac. Ai ghicit.

— Era și greu. Da' nu știi ce pierzi.

— Și, zici c-o inviți pe Frida la cină? am chicotit.

— Nu, n-am zis asta, și mai termină. Nu știi cum să fii mai acru.

— Acru? Ziceam că fac o gluma.

— Glumă tâmpită. Poate totuși te hotărăști să-mi spui ce s-a întâmplat.

— M-am săturat să-ți tot văd mutra asta pocită, asta s-a întâmplat. Și acum lasă-mă să dorm c-am obosit.

Nu știam ce aveam cu el. Cu ochii închiși mă gândeam că mi-era singurul prieten. Eh, și Paula, dar ea era sora-mea. Nu se punea la socoteală. Rămăsesem suspendat undeva între vis și realitate. Starea aia de gol în stomac persista și poate că eram aproape de a leșina din nou. Simțeam broboanele de transpirație rece strângându-se pe frunte. Mă și vedeam înconjurat de pomi înfloriți, de cireși sau poate de vișini.

Am deschis ochii și m-am uitat la cer. Era tot atât de albastru cât în desenele făcute de copii la grădiniță. Dar abia eram la începutul lui ianuarie. Acoperișurile erau încă albe de la zăpada trecută. Și Victor își ținea ochii închiși. Poate fusesem prea crud cu el. Trebuia să-i fi vorbit, dar nu aveam nimic să-i spun. De fapt, nu aveam să spun nimic nimănui. D-aia voiam să nu mai fi fost. Ajunsesem sătul de cuvinte goale, de obiective fără noimă și zbatere fără ieșire. Numai că zarurile îmi căzuseră altfel de cum le aruncasem. Trebuia să confrunt din nou aceeași realitate pe care abia o respinsesem.

— Ce face Iulia acum, stă cu copiii? am întrebat, cât să fi spart tăcerea din rezervă.

— Nu, s-a dus la servicii.

— Păi și cu cine ați lăsat copiii?

— Se descurcă. Se duc și vin de la scoală singuri.

— Ați scăpat de ce era mai greu, eh? Să stați după fundul lor.

— Cu ei e greu oricând. Trebuie să-i mâni de la spate ca să nu-ți facă vreo prostie.

— Ce prostii pot face? Să spargă geamurile de la scoală?

— Și asta.

A dat din cap indiferent la conversație. Probabil că nu asta le era grija cea mai mare.

- Mai ții minte când i-am spart geamurile lui Paganel? Eram într-a șaptea.
- Când ai încercat să arunci vina pe mine?
- Tu nu făceai niciodată nimic.
- În schimb tu erai o pacoste.
- Da, așa am fost eu întotdeauna.
- Vezi că vine Frida să te înțepe din nou, mi-a zis pe un ton neutru.
- Las' să vină. Doar nu-mi scoate mațele.

Frida a apărut cu glucometrul într-o mână și cu dispozitivul de înțepat în alta. Mi-a zis că era timpul, mi-a luat mâna și m-a înțepat în deget fără milă.

- Ești tare încăpățânat, nu vrei să-ți fie mai bine, mi-a zis cu obidă.
- Nu mai ai suc de portocale? am întrebat-o în zeflema.
- Ți aduc imediat.

Mi-a verificat perfuziile și s-a dus. Victor, din fotoliu, urmărise scena și acum avea comentarii.

- Ești chiar urâcios cu ea.
- Ce-am zis?
- Ai fost sarcastic.
- No, chiar?

Frida apăruse cu cutia de suc de portocale. Mi-a întins-o și m-a așteptat până am dat pe gât și ultimul strop. Mi-a luat-o din mână și a aruncat-o la coș după celelalte.

- Ia uite, perfect și de data asta. Ai fi bună de baschet. Te-aș lua în echipa mea.
- Dacă vrei să știi, am fost bună la baschet în școală. Dar asta a fost demult. Trebuie să mă duc. Încearcă și odihnește-te, dă o șansă organismului să se refacă.
- Ascultă Frida, ciocolată n-ai? Sau bomboane?
- N-am. Spitalul asta-mi dă, suc de portocale. Dar am glucoză. Vrei?
- Nu. Nu vreau.

S-a întors în cochilia ei unde a continuat să-și scrie „romanele”. Victor închisese din nou ochii. Poate chiar dormea. M-am lăsat să alunec pe gânduri.

La douăsprezece fix mi-au adus prânzul. Am mâncat puțin, fără poftă. Mi s-a părut că Maria se uita intens la mine. M-am gândit că poate i-o fi fost foame. Am întrebat-o dar mi-a zis că nu-i era. Când a venit aia de la bucătărie să ridice farfuriile și tacâmurile am întrebat-o dacă nu mai avea o porție. A zis că sigur că mai avea. Am rugat-o să mai aducă una. A adus și a aranjat totul pe măsuta mobilă. Am împins-o spre Maria, și i-am urat să aibă un apetit bun. S-a supărat teribil pe mine.

- Crezi că dacă sunt mexicană sunt și flămândă?
- Dumnezeu, Maria, chiar așa? Doar că m-am simțit prost ca eu să mănânc și tu să stai să te uiți la mine. Și nu uita că nici eu nu-s canadian mai mult ca tine. N-am vrut să te jignesc cu nimic, și dacă am făcut-o, te rog să mă ierți.
- De când ești în Canada?
- De opt ani.
- Cât aveai când ai venit aici?
- Douăzeci și cinci.
- Eu aveam patru ani. Sunt aici de cincizeci de ani. Sunt mai canadiană decât tine.
- Ești.
- Cu ce te ocupi?
- Cu economia.
- Adică ce faci?
- Sunt cercetător. Studiez tendințele macro-economice ale economiilor lumii.
- Serios? Și ce ne așteaptă aici?
- Recesiunea.

— Ți-a fost așa greu să-mi vorbești?

— Nu, de ce?

— Pentru că te-ai ținut cu nasul pe sus, d-aia. N-am facultate pentru că a trebuit să muncesc să pun mâncare pe masă pentru familia mea aici și să trimit bani în țară pentru familia mea rămasă acolo.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Sincer, ești de admirat. Ai copii?

— Da, o fată. Este profesoară de matematică la un liceu în Toronto, măritată cu un doctor și are un băiețel de trei ani. E o fată foarte bună și cuminte.

— Respectele mele, ești o mămică fericită.

— Să știi că sunt.

Am închis ochii. Mă cuprinsese moleșeala. Am lăsat-o pe Maria stând tot acolo pe scaun păzindu-mă, până am adormit.

Când mi s-a săltat în fine glicemia, în locul Fridei venise o alta, bărbătoasă și mai din topor. Cu ea nu-mi venea să glumesc. Nimic de zis, era foarte profesională, se mișca repede și precis, da-ți arăta că n-avea timp de taifas. Se ținea bătoasă de parcă ar fi avut răspuns la toate problemele. Se prezentase într-un fel dar cum nu-mi era simpatică nu-i reținusem numele. Nici ea nu dăduse vreun semn că i-aș fi fost cât de cât simpatic. Din contra, îmi arăta cât de mult mă dezavua pentru ce făcusem. Voia să mă facă s-o simt ca pe-o pedeapsă.

Mi-am băut cuminte suc de portocale. Cum am terminat mi-a luat cutia din mână și a strâns-o cu atâta putere că aerul dinăuntru a explodat. S-a dus lângă coș, i-a dat drumul în el cu indiferență și s-a întors la biroul din dosul ferestrei. Își legăna soldurile de parcă se duela cu careva.

— Asteia n-ai nimic să-i zici, m-a întrebat Victor ironic, nici măcar o declarație de bună amicitie?

— Vezi-ti mai bine d-ale tale.

— Cum zici!

S-a întors din nou cu capul spre fereastră. Adică în direcția opusă mie. Părea că era gata să adoarmă. Puteam să-l fi lăsat, dar de-al dracului, dacă eu eram treaz, trebuia să fi fost și el, așa că l-am împuns:

— Ce se aude cu conferința aia de software de la Berkeley?

— Știi bine că nu mă duc, ți-am mai spus asta.

— De ce, nu te lasă Iulia?

— Vorbești pe nas!

Nu vorbeam pe nas. Nu-l lăsa că dura o săptămână și nu-l voia plecat de lângă ea pentru atâta timp de unul singur. Și amândoi nu puteau pleca din cauza copiilor. Așa că Victor ronțăia bețe de chibrituri. Deși avea o lucrare personală de prezentat acolo, trebuise s-o încredințeze unui coleg de la firmă.

— Nu-i lucrarea ta, nu tu trebuie să ți-o prezinți? am răsucit cuțitul în rană.

— Ce-ți pasă?

— E nedrept pentru tine. E lucrarea ta. Ai ceva de spus. Și-l lași pe altul să culeagă laurii.

— Ce știi, știi de la mine. Nu-i cazul să-mi arunci îndărăt ce ți-am spus. Și concluzia pe care ai tras-o cu Iulia e total greșită. Nu d-aia nu mă duc. E risipă de timp și am altele de făcut. Așa că slăbește-mă.

— Când e, în martie?

— Ce contează?

— Doar voiam să știu.

— La sfârșitul lui martie.

— Dacă vin și eu cu tine, mergi? N-am fost niciodată la Berkeley.

— De ce-aș merge cu tine?

— Ca să mergi, una la mână, ca să nu fii singur, a doua la mână și ca să-ți fiu garantor de bună purtare pentru Iulia, a treia la mână.

— N-am nevoie, mersi.

— Da' poate mi-ar face mie bine o ieșire, ce zici de asta?

— Mai vorbim.

— Când, la calandrelle grecești?

— Mai vorbim. Acum nu poți nici să te ții pe picioare.

Eram aproape sigur că o să zică „da” până la urmă. Da’ ce-mi trebuia mie să merg la Berkeley? În cuibul ăla de liberali socialiști? Ajunsesem din nou să fac ceva ce n-aș fi avut de ce s-o fi făcut. Propria-mi definiție a fericirii era să fac mai mult din ce-mi plăcea decât din ce nu-mi plăcea. Adică, trebuia făcut și ceva din ce nu-mi plăcea ca să pot aprecia ce-mi plăcea. Recunoșteam asta! Dar mie nu-mi mai plăcea să fac nimic. Nimic! Totuși m-am oferit să merg cu el, nu? Dacă chiar nu mi-ar fi plăcut deloc nu m-aș fi oferit. Așa era cu altruismul. Dădea o vagă urmă de satisfacție.

Maria a fost înlocuită de o blondină tânără de poate douăzeci și cinci de ani, bine făcută și foarte socială pe care o chema Cloe. Nu părea a fi fost prea dotată la cap, dar așa cum arăta nici n-avea nevoie. Era canadiană nativă, măritată cu un polițai, avea doi copii mici, un câțel și conducea un Jeep. Și se tot gândea să se apuce să studieze pentru a deveni asistentă medicală. Totuși nu-mi părea să fi avut chiar chef de învățatură. Însemna să fi făcut patru ani de colegiu. Era muncă serioasă. Mă îndoiam că i-ar fi stat capul la așa ceva. În cele cinci minute cât îi trebuiseră să mi se prezinte, reușise să înfiripeze o relație dezarmant de deschisă cu mine. Cred că dacă aș fi deschis discuția despre tamponare femeiești am fi putut discuta și despre alea.

Victor tot cu spatele la mine stătea. Nu știam dacă era treaz s-o fi auzit, dar parcă mi-aș fi dorit să nu mai fi fost acolo cu mine ca să-mi fi lăsat loc de manevră. Dar mi se făcuse frig. M-am plâns și Cloe a chemat-o pe asistentă. A alergat până la mine. Cu un calm desăvârșit m-a întrebat ce se întâmplase. Am repetat că mi-era frig. A chemat-o imediat pe una să-mi aducă cearceafuri calde. Aia a ridicat învelitoarea de pe mine și a vrut să întindă cearceafurile calde peste mine. Cloe i-a spus însă că s-o lase pe ea să mă învelescă. Și oh, bine m-a învelit! A așteptat-o pe asistentă să plece îndărăt la ea la birou. A întins cearceafurile alea calde pe mine și s-a întins și ea pe deasupra și cu mâinile mă tot înfiolește și-mi era al dracului de bine și m-a atins peste tot cu mâinile alea ale ei mângâioase de-mi veniseră idei că ceva vag trezise în mine. Și știa, șugubeața de ea, că surâdea la mine de parcă era Madona. Satisfăcută de efect, m-a acoperit cu învelitoarea și s-a pus cu fundul pe marginea patului.

— Asta-i un lucru la care mă pricep, mi-a zis senină, să învelesc pacienții în cearceafuri calde.

— Știu c-o faci bine de tot, mulțumesc.

— Când s-or răci astea o să-ți aduc altele.

— Așa să faci.

— Ești însurat?

— Cine, eu? Nu, nu sunt și nici n-am fost.

— Am văzut că n-ai verighetă. Da’ o iubita ai, nu-i așa?

— Nu, n-am. Dar am un prieten, Victor, ăla pe care-l vezi dormind pe fotoliu. Mi-e prieten din scoală.

— Și prietenele mele tot din scoală sunt. Dar ne vedem rar, din cauza copiilor.

— Au și ele copii?

— Toate au.

— Ești atât de tânără.

— De ce, cât îmi dai?

— Douăzeci?

— Fac douăzeci și patru la vară.

— Ai frați, surori?

— Suntem trei surori. Eu sunt cea mai mică.

— Ai terminat școala?

— A, da, liceul.

— Și de când ești măritată?

— După liceu. Cu un coleg mai mare cu doi ani ca mine. Ti-am spus că-i polițist. Câștigă bine. Aș fi putut sta acasă. Dar e mai bine așa, pot să mă mișc. Mama are grijă de ăia mici.

— Mama ta cred că are o grădiniță acasă!

— Se descurcă. Surorile stau acasă, fiecare. Mama nu-i crește decât pe-ai mei. Și o mai ajut și eu din când în când.

— Serios? Adică cât muncești?

— Doisprezece cu douăzeci și patru. Dar ca să stau cu unul ca tine, asta-i extra.

— Și merită ca bani?

— Banii sunt putini. Mi-aș dori să mă pot retrage undeva în lume unde să nu fac nimic. Unde s-ar putea trăi cel mai bine?

— Oriunde ai avea bani.

— Da, niciodată nu-s destui. Dar tu unde te-ai retrage dacă ai avea ceva bani puși deoparte?

— N-am genul ăla de bani ca să mă pot retrage undeva.

— Ei nu, arăți ca și cum i-ai avea.

— Nu, îți spun că n-am.

— Zici doar așa.

— Aș avea nevoie să mă duc la baie. Crezi că ai putea să m-ajuti să mă ridic pe picioare?

— Dar nu trebuie, asistenta poate chema pe cineva să te ajute.

— Nu, nu, las-o pe asistentă, că-i o urâcioasă, doar ajută-mă să stau pe picioarele mele.

M-am așezat mai întâi în fund pe marginea patului, lângă ea. Flendurita de halat se zvântase pe mine. Tare aș fi vrut să fi putut face un duș și să mă schimb. Capul mi-era ușor amețit. Dar nu-mi era chiar rău. M-am sprijinit de umărul ei și m-am ridicat pe picioare și-am stat câtva timp pe loc, fără să mă mișc. Am luat-o într-un echilibru precar spre baie. Cloe s-a ridicat și ea și m-a secondat. M-a luat de mână. Dar n-aveam nevoie. Cu fiecare pas parcă eram mai sigur pe mine. Odată ajuns am vrut să închid ușa după mine, dar Cloe mi-a spus ca n-avea voie să mă lase singur. M-am uitat la ea un pic câș.

— Vrei să mă vezi făcând pipi?

— Nu mă deranjează. Ce crezi că fac toata ziua?

— Dacă vrei, vino și inspectează baia. Nu cred să fie nimic p-aici cu care să-mi pot face ceva.

A intrat și s-a uitat. S-a retras. M-a lăsat să închid ușa. În fine am putut să mă spăl pe față cu multă apă rece. Deja eram mai bine. Pomul cu perfuzii mă cam încurca, dar am răzbit până la urmă. Când am ieșit, Cloe era chiar la ușă, așteptându-mă. M-a întrebat dacă totul era în regulă și i-am zis că da, că totul era ok. Acum mi-era clar că Victor dormea profund. Trebuia să-l trezesc. L-am scuturat de umăr.

— Ce-i, ce vrei, ce-i cu tine? m-a întrebat răstit, vădit deranjat și uitându-se lung la pomul cu pungile de perfuzii agățate pe el.

— Am nevoie de trusa de toaletă și prosoape, de niște haine și de laptopul din cameră. Poți să mi le aduci? A, și papucii și Skechers-șii, țigările și bricheta de pe birou, actele și telefonul. Hai, te rog, nu te supăra. Și halatul meu, e unu' verde cu albastru.

— Mai zi-mi odată, și să-mi zici și de unde să le iau.

I-am zis. I-am dat instrucțiuni precise. Cu chiu cu vai s-a ridicat de pe fotoliu și s-a dus. S-a întors după nici două minute, să-i dau cheia de la cameră.

— Care cheie, mă vezi că am ceva cu mine?! M-au adus cu fundul gol. Du-te, vezi poate a rămas ușa descuiată, dacă nu, trebuie să-l cauți pe proprietar să-ți descuie. Vorbește cu vecinii să-l găsești, ei sigur au numărul lui de telefon.

În fine, s-a dus. Cloe m-a întrebat dacă n-aș vrea să intru din nou în pat. Și că dacă voiam putea să mai întindă niște cearceafuri calde peste mine. I-am zis că voiam. Am lăsat-o să-și exerseze arta pe mine. Cred că aveam o față de bebe fericit. De sus, asistenta se uita la noi oripilată. Când a terminat, Cloe m-a pupat ușor pe colțul gurii. S-a ridicat de lângă mine înainte să fi putut reacționa cu ceva. Mi-a luat mâna și mi-a ținut-o în mâna ei. I-am strâns-o, dar după un moment i-am dat

drumul. Adevărul era că obosisem rău. Trebuia să dorm. Cum am închis ochii m-a și luat somnul. M-am cufundat în abis.

Când m-am trezit Victor era pe fotoliu. Mi-am văzut la fereastră pe jos rucsacul în care îmi țineam laptopul. La picioarele patului îmi pusese papucii și Skechers-șii. Pe noptieră mi-am găsit actele, țigările și bricheta. Cum le-am văzut m-a apucat așa de rău pofta de o țigară că m-am și sculat din pat să mă duc la baie. Cloe se uita la mine.

— N-ai voie să fumezi în spital, mi-a zis îngrijorată.

— Cine a zis că fumez? Doar mă duc la baie.

— Vin și eu.

— Vino, dacă vrei.

Cum a intrat după mine am închis ușa.

— De ce închizi ușa? Aici nu vine nimeni după tine, mi-a zis cu voce joasă.

— Nu vreau să-i deranjez pe ceilalți, i-am zis și mi-am aprins țigara pe care mi-o ținusem în mână.

— Uff, ți-am spus că nu-i voie aici.

— Tu fumezi?

— Da, dar nu în spital.

— Lasă, acum ești cu mine. Vrei un fum?

I-am întins țigara. A luat-o cu dexteritate și a tras un fum adânc. Mi-a pasat-o înapoi.

— De ce nu stai jos? am întrebat-o.

— Unde să stau?

— Pe marginea chiuvetei. Lasă-mă să te ajut.

I-am întins o mână dar nu aveam cum s-o ajut. S-a cățarat singură cu fundul pe marginea chiuvetei. Mi-am pus nonșalant mâna pe genunchiul ei și i-am mai oferit un fum. A tras din ea fără să pară că i-ar fi păsat de mâna mea insinuându-se între genunchii ei. Din contră, s-a înclinat și mai mult, sprijinindu-se cu spatele de oglindă. Genunchii i s-au îndepărtat și mâna mi-a alunecat liberă în sus și-n jos pe pulpe. S-a dat jos când s-a terminat țigara. Chiștocul l-am aruncat în toaletă și am tras apa. I-am deschis ușa. A luat-o înainte. Eu după ea, cu pom cu tot. Victor era cu ochii când pe Cloe, când pe mine. A pufnit scurt și și-a întors privirea spre geam.

— Hei, Victor, ea e Cloe.

Victor s-a răsucit spre noi și i-a făcut cu mâna. Dup-aia și-a aliniat din nou fața la geam. Se dădea plictisit, dar după cum o măsurase din ochi pe Cloe, mai degrabă părea gelos pe mine. M-am așezat pe marginea patului în timp ce din nou mă năpădea transpirația aia nesuferită. M-am lăsat pe spate. Obosisem. Tot ce mai puteam face era să dorm. Ceea ce am și făcut, ținând-o de mână pe Cloe.

M-a trezit asistenta cu suc de portocale. Glicemia crescuse la trei și patru. Cloe nu mai era acolo. În locul ei era o filipineza în vârstă, bondoacă, cu fața lătăreață și părul lins adunat la spate. Îmi aduseseră și cina. Victor era în picioare și se uita pe geam. Am întrebat-o pe asistentă cât or să mă mai țină pe perfuzii. A dat ochii peste cap, de parcă o întrebasem de maică-sa.

— Victor, tu ai mâncat ceva de când ești aici?

— O să mă duc jos mai încolo să-mi iau o pizza. Te-ai uitat la ce ți-am adus?

— Mulțumesc mult. Da' parcă nu recunosc treningurile, ești sigur că sunt ale mele?

— Sunt ale tale, ți le-am cumpărat, sunt Nike, măsura ta. N-am stat să-ți mai cotrobăi printre haine.

— Aha, bine-ai făcut, mersi mult, sunt grozave. Dar n-am să le îmbrac până nu fac o baie. Și nu pot face baie până nu-mi scot dracului perfuziile astea. Cât ai dat pe ele?

— Nu-ti bate capul. Și mai ai răbdare cu perfuziile, vezi doar că ți-e mai bine. Atât de bine în fapt că n-ai avut de lucru și te-ai și dat la fata aia. Ce-ți veni, nu vezi că e copilă încă?

— Care copilă, e măritată cu doi copii, ce vorbești?! Și la o adică, ce-ți pasă?

— Nimic, vorbeam și eu așa de unul singur.

— Dă gelozia afara din tine.

— Prostii!

— Ba de loc, ai vrea și tu să-i mângâi un pic fundulețul ăla obraznic, am ghicit?

— Ești nebun de legat.

— Sunt, cu acte în regulă. Nu vezi cum mă păzesc astea?

— Așa meriți dacă faci prostii.

Am tăcut amândoi. M-am apucat să mănânc. Era mâncare bună dar nu-mi era chiar foame și doar am ciugulit de pe deasupra. Victor ieșise și rămăsesem singur cu filipineza. Am încercat să înfiripez o discuție cu ea, dar cu greu îi înțelegeam engleza. Mă plictiseam și m-am ridicat în fund pe marginea patului. Mi-era evident mai bine, că nu mai amețeam. M-am ridicat, și cu pomul după mine m-am dus la fereastră să-mi ridic rucsacul. M-am uitat afară. Luminile erau aprinse și clădirile se proiectau impozante pe fundalul nopții.

M-am întors la pat. M-am întins și mi-am tras în față măsuta mobilă pe care îmi instalasem laptopul. I-am dat drumul și m-am conectat la rețeaua de internet a spitalului. Nu se întâmplaseră cine știe ce lucruri în lipsa mea. Tot cu Trump aveau treabă. Nu-l iertau o clipă că reușise să câștige alegerile. Îl tocău mărunț. Odată pus la punct cu știrile, m-am apucat de citit emailuri. Paula îmi scrisese de mai multe ori. Că mă tot căutase și că să-i răspund cât de repede. Asta era dinainte de a mă aduce ăștia la spital. Tot dinainte era un email de la Victor cu un banc: „Care era diferența dintre o zână și o vrăjitoare: câțiva ani de căsătorie.” El probabil că știa chestia asta de la Iulia!

Alte emailuri veniseră de la colegi, cu tot felul de prostii. Le-am șters. Am închis laptopul. Am rugat-o pe filipineză să-mi pună încărcătorul în priză. Și pe ăla de la celular. Rămăsesse fără pic de baterie în el.

Voiam să am bateriile încărcate în orice moment. Niciodată nu știai când aveai nevoie de ele. Am dat măsuta de-o parte și m-am pregătit să mă culc la loc când Cloe și-a băgat capul pe ușă. A schimbat câteva cuvinte cu filipineza. Întoarsă către mine mi-a spus că și-a aranjat schimbul ca să stea cu mine în noaptea aia. A făcut-o pentru mine, a ținut să-mi precizeze. Mi-a spus „ciao”, a dat din mână și a plecat. Trebuia să mă înzdrăvenesc până atunci și să scap de perfuzii ca să mă pot spăla. Mi-am ridicat mâna și am fluturat-o un timp în aer că doar, doar m-o vedea asistenta. Până la urmă am sunat-o cu soneria de la pat. A coborât într-o fugă la mine. Filipineza care moțâia cu capul în piept s-a ridicat de pe scaun speriată.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să mă scăpați de perfuzii. Vorbește cu doctorul sau cu cine vrei tu, numai scoateți-le că nu le mai suport.

— Stai potolit și o să vorbesc cu doctorul să vad ce zice.

— Dacă nu le scoateți voi le scot eu.

— Nu te sfătuiesc, că atunci te vor lega de pat. Faci cum vrei, eu te-am prevenit.

— Cum adică?

— Așa-i cum îți spun. Te leagă de pat.

— Bine, du-te și vorbește te rog cu doctorul.

S-a dus. Am văzut că pusese mana pe telefon. Poate chiar îi vorbise doctorului, că după un timp a coborât și mi-a spus că mi le va scoate îndată ce se va termina conținutul pungilor. Am mulțumit. S-a întors foarte înțepată și a urcat la ea. O înfumurată, asta era. Dar mai aveam de stat cu ea.

Victor se întorsese cu o felie de pizza pentru mine. L-am întrebat de ce nu se ducea acasă.

— O să plec îndată ce situația ta se va stabili.

— Uite că mănânc din pizza ta și când s-or termina pungile or să-mi scoată și perfuziile. Ce vrei situație mai stabilă ca asta? Hai, du-te acasă și nu mai sta p-aici. Mă inhibi.

— De la ce? De la săpatul în curtea lui Cloe?

— Ha, ha, ți-am zis eu că te roade. Poate nu știi dar și-a aranjat să fie cu mine în schimbul de noapte. Ce zici de asta?

— Poate te trezești cu vreo boală din aia, știi tu de care și unde.

— Tot sunt în spital, le cer penicilină.